

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - octombrie 1988

Vă salut din inimă în Numele scump al Domnului nostru Isus Hristos, cu cuvântul din 1 Corinteni 2:12-13: „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești”.

Este har și încă o dată har, dacă cineva poate recunoaște în timpul harului ce ni s-a dăruit de fapt nouă în Hristos. Apostolul a adus la suprafață prin descoperirea Duhului, în Numele Domnului, ceea ce este valabil pentru fiecare timp. Cuvântul scris care este inspirat de Duhul, poate fi descoperit și făcut viu numai prin același Duh.

În Noul Testament noi găsim împlinirea proorociilor date în Vechiul Testament. De fapt, chiar în aceasta constă convingerea și dovada că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său ca să-l împlinească. Aceasta este valabil și astăzi. Domnul nostru nu întârzie niciodată; El Își va aduce la bun sfârșit lucrarea Sa începută cu Biserica Mireasă și cu poporul Lui, Israelul. Din veșnicie El a luat o hotărâre și a împlinit-o în scurgerea timpului, desăvârșirea revărsându-se în veșnicie.

Cât de important este că întreg conținutul Scripturii inspirat de Duhul, este descoperit de Dumnezeu, rezultă din exemplul pe care îl arătăm. Mulți se bazează pe cuvântul din Luca 17:22-37, fără ca ei să recunoască de fapt însemnătatea lui. Acolo Domnul nostru a spus: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului”. La asta noi spunem „Amin!” După ce se umbla atunci și după ce se umbla astăzi? Aceasta este întrebarea cea mare. Domnul spune mai departe: „Mâncau, beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie”.

Precis nu este ceva nou dacă se spune că oamenii au mâncat și au băut, ei au făcut asta din timpul lui Adam. Atunci ei se însurau deja, așa cum este și astăzi obiceiul. Ce este, de fapt, atât de important în referirea aceasta? Pentru aceasta, noi trebuie să mergem înapoi la Geneza, capitolul 6, pentru a vedea importanța despre care este vorba. Mâncau, beau, se căsătoreau și se măritau, iar Domnul a jurat în mânia Lui: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă”. Înainte, Domnul spusese că fiii lui Dumnezeu au văzut frumusețea fiicelor oamenilor, și pe acelea pe care le-au plăcut mai mult, le-au luat de neveste (Geneza 6:2).

Cine a auzit mesajul pentru timpul acesta și-l crede, acela știe ce s-a întâmplat în grădina Eden, conform Cuvântului din Geneza cap. 3. De atunci există două linii de oameni. Pe de-o parte urmașii lui Cain și pe cealaltă, urmașii lui Set. Cain a fost „de la cel rău” (1 Ioan 3:12). De aceea a avut linia lui „răutatea oamenilor” (Geneza 6:5), iar fiicele oamenilor făceau parte din această linie. Urmașii lui Set formau linia dumnezeiască a oamenilor și au fost numiți fiii lui Dumnezeu. Când aceștia au început să se amestece, Dumnezeu a trebuit să pună capăt acestui lucru, căci Hristos urma să vină după trup din linia curată, binecuvântată a lui Set. Astfel, Cuvântul descoperit și vorbit prin Duhul descoperă Cuvântul scris inspirat de Duhul.

Nu vedem în zilele noastre, pe plan duhovnicesc, exact același lucru? Credincioșii și necredincioșii se unesc în alianțe, țin săptămâni de rugăciune împreună, fac misiunea împreună, până la unirea în Consiliul Mondial Bisericesc (Ecumenic) și nimeni nu-și dă seama că o astfel de amestecătură nu poate rezista în fața lui Dumnezeu. Gloata biruitorilor nu va ieși din această amestecătură, ci din Biserica separată și binecuvântată de Dumnezeu prin Duh și Cuvânt. (separată = care s-a separat pentru Dumnezeu). Vedem foarte clar că aici nu era vorba numai de mâncare și băutură, de însurat și măritat, ci de faptul că aceste linii diferite s-au amestecat. Exact același lucru se întâmplă acum.

În legătură cu aceasta spune apostolul Pavel în 2 Corinteni 6:14-18 cu toată claritatea, că credincioșii și necredincioșii nu au voie să tragă împreună jug. Sinceritatea și evlavia nu au nimic în comun. Exact așa cum Lumina nu are o legătură cu întunericul, nici Hristos nu este una cu Belial. Templul lui Dumnezeu care este de fapt Biserica Domnului, nu are nimic de-a face cu idolii sau cu slujba idolilor. Dumnezeu spune: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” După aceasta răsună glasul și chemarea, care trebuie accentuată mai mult în timpul de acum, timpul sfârșitului, de a ieși din această amestecătură și de a ne depărta de ei: „De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” (2 Corinteni 6:17-18). Aici este ceva mai mult decât de fi credincios, este vorba de a fi așezat în trupul Fiului. Cel ce cunoaște bine Scriptura, a observat că acest Cuvânt este scris în 2 Samuel 7:14 la singular, iar în Evrei 1:5 se referă la Isus Hristos. Aici în 2 Cor. 6, sunt incluși toți fiii și fiicele lui Dumnezeu care urmează Cuvântul Domnului și care ajung la o viață după placul lui Dumnezeu. Mintea noastră ne va spune că acest cuvânt dacă este scris la singular (o dată în 2 Samuel 7:14) și este profetic privind pe Isus Hristos (în Evrei 1:5), Fiul lui Dumnezeu, atunci el nu putea fi folosit asupra tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu. Dar noi știm că am primit prin Fiul lui Dumnezeu, puterea desăvârșită a lucrării de mântuire, ca să fim fii și fiice ale Dumnezeului Celui Viu. El este „cel dintâi născut dintre mai mulți frați”, și noi am primit prin nașterea din nou dreptul de întâi născut.

Se pot aduce foarte multe exemple care să arate cât de important este să primim conținutul Cuvântului lui Dumnezeu care a fost inspirat de Duhul și descoperit prin Duhul Sfânt în lumina dumnezeiască. Pavel vorbește despre încredințarea tainelor lui Hristos: „...care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.” - Efeseni 3:5.

Domnul nostru a spus: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 16 : 12). Când Ioan a fost pe insula Patmos, i-au fost arătate lucruri viitoare. În generația noastră, Dumnezeu ne-a dăruit prin slujba profetică și descoperirea Duhului, o privire generală și o orientare duhovnicească. Propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu nu este o treabă ce se cuprinde cu mintea, ci a fost rezervată aceluia care au fost însărcinați, ca și pentru acei care o scriu.

Poporul ales

Între 9 și 10 noiembrie se comemorează pentru a 50-a dată, ceea ce a fost numit „Noaptea de cristal”, „Apogeul drumului către Eternitate”. Mediile de informare au folosit această ocazie pentru a spune totul și a descoperi cine stătea în spatele acestei lucrări. Dar, ca de obicei, nimeni nu a îndrăznit să spună sau să scrie ceea ce s-a întâmplat de fapt și de unde vine dezvoltarea aceasta (programul iudeilor).

Tragica dezvoltare a început când creștinismul s-a organizat sub Constantin, conducătorul Imperiului Roman, ajungând în cele din urmă biserica statală cu căpetenia ei: „Locuitorul Fiului lui Dumnezeu pe pământ”. În Imperiul lumii politice romane, biserica avea o putere incredibilă. Cine nu i se alătura, era urmărit și apoi omorât. Aceasta era soarta în special a evreilor și a credincioșilor biblici. Odată cu acest așa-numitul „creștinism” se dezvoltă și puterea bisericii și, bineînțeles, faptele ei groaznice. Cuvinte ca „creștinare forțată” și „vânătoarea de vrăjitoare” vă sunt desigur binecunoscute.

Odată cu cruciadele, au început și în Germania groaznicele măceluri ale evreilor. Cruciații veneau din Franța, treceau Rinul și-i vedeau pe evreii care trăiau în bunăstare. Ei au fost stigmatizați ca „ucigași ai lui Hristos”, iar câteodată chiar și ca „ucigași ai lui Dumnezeu”. Se spunea chiar: „Dacă cineva omoară un evreu, acela ispășește moartea lui Hristos în fața lui Dumnezeu”. Astfel s-a împlinit cuvânt cu cuvânt ceea ce a spus Domnul nostru: „Au să vă dea afară din sinagogi; ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu” (Ioan 16:2). Orice accident sau catastrofă era pusă pe seama lor și li se făceau cele mai groaznice lucruri. Li se spunea că sunt purtători de ciumă și alte boli asemănătoare. Cine s-a ocupat mai în amănunt cu istoria, știe că biserica catolică a fost în spatele acestor lucruri. Ura ei se mai sprijinea pe un verset biblic: „Voi aveți ca tată pe diavolul...”. Mult sânge a curs de-a lungul secolelor și multă avere a făcut biserica catolică de pe urma morții evreilor.

Sub acțiunea preoțimii și mai ales a celor din înalta ierarhie bisericească, noi forțe și puteri politice au fost înhămate la lucrarea de dezmoștenire a evreilor, ca să-i urmărească și apoi să-i omoare. Asta s-a întâmplat în fiecare țară care era sub puterea bisericii.

Cele mai cumplite prigoane împotriva evreilor au început în Franța în 16 februarie 1181. În anul 1306, Filip cel Frumos a dezmoștenit și i-a gonit din Franța pe toți evreii. Franța a fost prima țară care s-a scâpat în mod radical de toți evreii. După aceea a urmat Anglia. Acolo, urmărirea evreilor a început în 3 septembrie 1189. În anul 1290 nu a mai existat nici un evreu în Anglia. Regele spaniol Ferdinand a făcut de cunoscut că fiecare evreu care va mai fi găsit după data de 12 ianuarie 1493 în țară, va fi dat pe mâna călăului. Ei au fost predați „sfinței inchiziții” și „botezului creștinesc forțat”, 300.000 de evrei au fugit din țară, lăsându-și casele, prăvăliile și toată agoniseala în urma lor. Catolica Izabela a spus că Portugalia trebuie în mod obligatoriu să fie curățată de evrei atunci când ea se va mărita acolo. Regele Manuel care o iubea foarte mult, a fost de acord, și contractul de căsătorie a fost semnat în 1496, an în care s-a terminat expulzarea evreilor din Portugalia. Și în țările germane s-au repetat asemenea presiuni asupra evreilor.

Numai cine cunoaște în adâncime planul, poate să-și dea seama ce au avut de suferit evreii. Reformatorul Martin Luther care a apreciat la începutul slujbei lui pe evrei, s-a exprimat mai apoi plin de dispreț la adresa lor. Așa că el a fost văzut de unii ca unul care urăște pe evrei. Asupra lui au lucrat în mod discret faptele care le văzuse în copilărie. Și așa cum i s-a întâmplat acestui biet călugăr, s-a petrecut și asupra lui Goebbels, Hitler, Himmler și alții, care au văzut din fragedă pruncie hăituiala la care erau supuși evreii. Ceea ce biserica a semănat prin ură secole întregi împotriva evreilor, a fost după aceea baza modului de lucru în al-III-lea Reich.

Deja în perioada anilor 1920, iezuitul Iosif Goebbels s-a aruncat împotriva evreilor cu vorbe tăioase. El i-a numit a fi un blestem care trebuie îndepărtat neapărat. În spatele acestei poziții stă blestemul asupra evreilor care a fost pus în plan de biserica papală. Acum înțelegem de ce Papa Pius al XII-lea nu s-a împotrivit niciodată urmăririi evreilor, ci dimpotrivă, el binecuvânta armatele germane.

La această groaznică istorie se alătură și Hitler, care în data de 20 iulie 1933, prin ministrul de externe von Papen, a încheiat un Concordat cu Vaticanul. De atunci el a știut că puterea duhovnicească cea mare a bisericii stă în

spatele lui. Imediat după preluarea puterii, el a făcut de cunoscut la 1 aprilie 1933, ca să se înceapă urmărirea comercianților, judecătorilor și a medicilor evrei. Între anii 1933-1938 s-au întocmit liste foarte voluminoase cu ordine împotriva evreilor.

Când Herschel Grunspan, de 17 ani, a aflat de la părinții lui că trebuie să părăsească Germania și că au rămas fără patrie, în disperarea lui, l-a împușcat mortal pe ambasadorul von Rath, la 7 noiembrie 1938. Goebbels, ministrul cu propaganda, a luat cuvântul asupra acestui lucru la 9 noiembrie 1938 la tribunalul vechi din München, și a dat un impuls la „Noaptea de cristal a Reich-ului”. (Astfel s-a declanșat un mare program împotriva evreilor în 9 și 10 noiembrie 1938 numit „Noaptea de cristal”- n t.). Printr-un mare număr de ordine și restricții, s-a ajuns la punctul ca evreii să nu mai aibă nici un drept, ultima fază fiind nimicirea psihică.

În această scrisoare nu putem intra în amănunte. Eu sunt mulțumitor lui Dumnezeu, pentru că El mi-a dat claritate în această problemă, căci discutând în 3 decembrie 1962 cu fratele Branham, am aflat unele lucruri deosebit de importante asupra acestei teme. Ultima întrebare pe care i-am pus-o fratelui Branham a fost pe această temă: „Există cumva un blestem asupra poporului german fiindcă noi am făcut atâta rău evreilor?” El mi-a răspuns: „Nu, asupra poporului german nu stă nici un blestem. Dumnezeu îi va trage la răspundere pe cei care sunt de vină și pe cei care au făcut-o”. Ca credincioși, noi știm că Domnul, în prima întâlnire cu Avraam, i-a spus: „*Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema*” (Geneza 12:2). Așa cum am observat, nu împărații și principii germani au blestemat poporul evreu, ci au fost reprezentanții bisericii, aceia care sunt de vină și de Holocaustul din timpul celui de-al III-lea Reich.

Din pecetea a cincea reiese că acești uciși strigă după răzbunare. Dar li s-au dat haine albe și li s-a spus să aibă răbdare până când și frații lor vor suferi moartea ca și ei (Apocalipsa 6:9-11). Ne întristează faptul că după răpirea Miresei și după terminarea slujbei celor doi martori (Apoc.11) timp de 3 ani și jumătate, va mai veni o prigoană peste evrei.

Prin proorocul Moise, Dumnezeu a lăsat să se spună dinainte soarta poporului Israel: „*Domnul vă va împărștia printre popoare, și nu veți rămâne decât un mic număr în mijlocul neamurilor unde vă va duce Domnul. Și acolo veți sluji unor dumnezei, care sunt o lucrare făcută de mâini omenești, de lemn și de piatră, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să mănânce, nici să miroase. Și dacă de acolo vei căuta pe Domnul, Dumnezeul tău, Îl vei găsi dacă-L vei căuta din toată inima ta și din tot sufletul tău*” (Deuteronom 4:27-29).

Și alți prooroci din Vechiul Testament au scris despre drumul plin de chin al poporului Israel. În Romani, Pavel scrie foarte clar despre poporul Israel, iar la sfârșit spune: „*În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor*” (Romani 11:28).

Cine poate să aducă la un numitor comun aceste două afirmații care stau în același verset? Vrăjmași din pricina voastră (spre binele vostru) și iubiți din pricina părinților. Dumnezeu cel Atotputernic a văzut deja dinainte că Israelul, ca popor ales, nu-l va primi pe Mesia, pentru că El a avut în plan chemarea și scoaterea afară a Bisericii Mireasă dintre națiuni, dintre popoare. De aceea: „*...o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor*” (Romani 11:25b). La sfârșitul capitolului, Pavel mai scrie: „*O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!*”

Cu foarte mult respect în fața Cuvântului lui Dumnezeu, să nu ne lăsăm duși în eroare de faptele pe bazele de neascultare și împietrire interioară despre creștin și evrei, ci să ținem tare la Cuvântul vieții și să-i mulțumim Domnului pentru harul Lui pe care El l-a arătat.

În Numele Lui îi binecuvântăm pe evrei ca poporul Lui ales. Judecata asupra tuturor oamenilor Îi aparține numai Lui însuși.

Amin.